

POLÍTICA INTERNA
Adrià interna
4 Febrer - 3 Abril 2015
LLOTJA DE SANT JORDI

POLÍTICA INTERNA

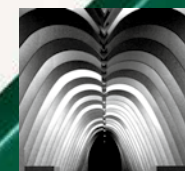
AURELI DOMÉNECH / ANTONIO HERRERO

POLÍTICA INTERNA
Adrià Pina

Adrià Pina

2016

2 0 1 6
LLOTJA DE SANT JORDI

AURELI DOMÉNECH / ANTONIO HERRERO

POLÍTICA INTERNA
Adrià Pina

2 0 1 6
LLOTJA DE SANT JORDI

ÀREA DE CULTURA / AJUNTAMENT D'ALCOI

President: Antoni Francés, Alcalde d'Alcoi

Coordinació: Raül Llopis, Regidor de Cultura

ARTS PLÀSTIQUES

CONSELL ASSESSOR:

Armand Alberola

Enric Balaguer

Manuel Boix

Romà de la Calle

Fernando Castro

Carles Cortés

Daniel Giralte-Miracle

Joan A. Llinares

Tomàs Llorens

Wences Rambla

Isabel-Clara Simó

Vicent M. Vidal

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

EDITA: Ajuntament d'Alcoi

© DELS AUTORS

© AMB-DISSENY

© AJUNTAMENT D'ALCOI

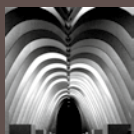
IMPRESSIÓ: GRÀFIQUES ALCOI, S.L.U.

DIPÒSIT LEGAL: A 12-2016

AGRAÏMENTS

Pablo Camarasa, Román de la Calle,

Juan Ángel Blasco Carrascosa, David Pons Garcia

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT

AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTIS

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

ADRIÀ PINA: POLÍTICA INTERNA

I. NOTA INTERNA (QUÈ)

Sobre l'obra d'Adrià Pina va dir Vicent Carda que “és una manera de fer de la pintura un joc, una eina que acaba posada al servei de l'espectador i del pintor a través d'un llenguatge realitzat amb entusiasme, amb humor i crítica”.

Sens dubte, una de les claus de la pintura d'Adrià és la seua facilitat per convertir l'espectador en còmplice. L'espectador, vulga o no, acaba sent partícip d'un discurs. Un discurs ple de profunditat intel·lectual, que no obstant això es mostra des de paràmetres irònics. Pina no necessita ser tràgic per ser transcendent, però ho és; no necessita aparentar gravetat i sofriment per a la denúncia sociopolítica, i no obstant això, la fa. Sota l'alegria de pintar i el colorit subjau la transmissió de tot un seguit de valors ètics i polítics. Una política interna.

5

Tot aquest moviment es desenvolupa com a continuum al voltant d'una permanent reflexió de tres fenòmens que històricament defineixen el seu treball com a pintor i que es combinen entre ells com forces aparentment disperses, però amb un alt grau de complementarietat.

D'una banda, la societat contemporània a la qual Adrià no és aliè des de la talaià del seu estudi. Posant sobre la taula els seus problemes i contradiccions com a objectiu d'un discurs artístic que també acaba sent social i polític. Per una altra, la mitologia icònica de la cultura de masses -en un món contemporani profundament interconnectat-. I finalment, la necessària introspecció reflexiva del propi artista com a agent partícip d'aquesta societat a la qual vol analitzar.

Tot això amb un estil inconfusible i que Adrià ha convertit gairebé en una marca amb el pas dels anys. Un estil que ja ha estat analitzat innumbrables vegades. Després de tants anys, i d'una consolidada maduresa, potser cal aportar poc al respecte. La seua pintura transmet un talent tècnic superlatiu, indubtable. És una obra d'acabats polits, curiosos, en els que no només podem entreveure la profunditat d'un determinat discurs intel·lectual,

“MANS-MARE, 02”. 2014. Acrílic i pols de marbre s/tela, 150 x 150 cm

sinó que posa de manifest el profund coneixement de l'ofici que té entre mans, on res és a l'atzar.

Les seues obres fan que sembla fàcil i gairebé casual un treball en realitat ímprobe de rigor tècnic, de coneixement de la perspectiva i l'espai, del tractament pictòric i del dibuix, com a base de tota obra de vocació figurativa. Són tractats com un element en realitat menor i secundari en els seus quadres, perquè l'important no és, per descomptat, l'espai, el color i la perspectiva. Adrià Pina no deixa de sorprendre visualment pel seu divertit realisme visual.

En resum, sota el títol genèric de Política Interna, Adrià Pina continua en aquesta mostra treballant valors que han fet de la seua obra una trajectòria reconeixible i coherent.

7

II. NOTA INTERNA (COM)

En altres escrits en els quals hem abordat la seua obra intentàvem definir el COM de les seues sèries com un gran inventari de símbols icònics que viuen en el núvol com els nous sistemes d'emmagatzematge informàtic. Elements que Adrià recupera, volteja i modifica segons les necessitats que té en cada moment de conformar discursos concrets.

Fent un paral·lelisme musical, és com si Adrià tinguera en el seu estudi una gran orquestra simfònica amb la qual poder realitzar diferents instrumentacions i seccions sonores. Agrupacions instrumentals amb les que compon peces diferents i on cada instrument pot esdevenir en solista, en acompanyant, en harmonia secundària o simplement calla esperant el seu moment. Al final, tota la seua trajectòria s'ha anat formant de manera evolutiva com un abecedari d'eines cada vegada més ampli i més complex. Un corpus contínuament ampliat d'efectes, temes i motius. Eines que, una vegada seleccionades, localitzades i amb el seu paper assignat, desenvolupa en sèries; una altra de les principals característiques de la seua obra.

Les sèries van i vénen segons el moment creatiu de l'autor. Naixen en un moment de la seua trajectòria, potser quan són inspirades, potser, per què no, quan són necessàries. Però en cap moment són tancades. Una vegada que s'han incorporat a l'imaginari de la seua

obra, i l'imaginari dels que admirem la seua obra, poden ser de nou recuperades, treballades, analitzades, reformulades. En successives visites cobren nous significats.

Cada sèrie té una intrahistòria particular. Van enriquint-se amb aportacions que situen l'obra en un moment coetani de la seua creació amb elements que no només es redefeixen en el context de l'obra, sinó que alteren els significats que tindrien en la realitat per emergir com a propis i que, com ja vam escriure en 2010, funcionen com un univers oscil·lant en el qual els temes tractats inicien un procés gradual de contracció, d'eliminació i connotació per després sorgir de manera inversa com un procés expansiu.

8 En l'obra d'Adrià, les sèries són els diferents capítols d'aquesta trajectòria. Zones de reflexió i evolució discursiva a les que, de sempre, ha atorgat un nom propi i identificatiu que fa més evident aquest desig de l'autor d'entendre-les com petits universos compactes. Gairebé podríem dir que discorren com gèneres pictòrics propis, i com a tals, s'individu·alitzen dins un conjunt que, vist en perspectiva, construeixen la poderosa simfonia visual que és la seua obra.

En cada sèrie, un d'aquests elements pren el control, es converteix en el centre d'atenció i es deixa acompanyar d'altres que, protagonistes en sèries pretèrites o potser futures, realitzen al seu torn un paper subordinat.

Política Interna presenta els últims treball d'Adrià al voltant de 3 sèries. "Mans", "Capses" i "Estudi". Una exposició en la que podrem gaudir de dos vells amics revisitats, com "Mans" i "Capses" i un nou començament; "Estudi". Una combinació que ofereix, tot i la novetat més rabiosa de cada obra en concret, una visió racional de la seua trajectòria més madura i un exemple de les seves temàtiques més intimistes.

III. NOTA INTERNA (MANS)

Mans és una sèrie transversal en l'obra de Pina. Reinterpretada en la seua trajectòria i, pensem sincerament, que especial. Dins del vast univers visual d'Adrià, de les cites pop, de les arquitectures històriques, de la cultura de masses, Mans és com una tornada a la llar, a la introspecció, i, sens dubte, a la família i amics.

Per a nosaltres es com una mena de refugi. En aquests continus processos expansius i contractius del seu univers visual; enmig de la voràgine d'efectes i de referències a la iconografia de masses, sembla que Adrià necessita de tant en tant tornar sobre si mateix. Fer una reflexió interna, tenir una mirada intimista. Mans, com a sèrie, existeix des de fa més de trenta anys. Unes mans que han estat les de la seua mare, que han estat les del seu germà, que per descomptat han estat les seues i que, també han estat les dels seus fills.

Més enllà del seu valor discursiu, Martí Domínguez ja va ressaltar un aspecte capital abans comentat de l'ofici d'Adrià i que en Mans adquireix tota l'extensió del seu significat: La seua destresa tècnica, ja que en l'àmbit del dibuix i la pintura, encaixar, dibuixar i il·luminar mans és probablement un dels aspectes tècnicament més difícils de qualsevol intent de pintura naturalista.

Mans viu ara una mena de tercera època. Les seues primeres mans, aquelles que van ser de la seua mare, es mostraven nues i eren pràcticament quadres monocromàtics. Anys després, principalment amb les mans dels seus fills, la sèrie va viure una eclosió de colorit. Eren mans tacades de pintura en vius colors, fortament cromatitzades, com mans jugant al quadre. Un símbol més a la seua pintura.

En aquesta ocasió, Adrià torna a les mans monocromàtiques de la seua primera època. Però el monocromatisme és violentat mitjançant la utilització com a cita secundària de dos elements que contribueixen de redefinir la sèrie i obrir-la a altres expectatives. D'una banda, els llapis de colors, un element molt reconegut en la seua trajectòria, que, sorgit de les caixes, funcionen a manera de complement de fons colorista. D'una altra, grans bandes de color lateral de fort contingut compositiu. La seua potència no condiciona la temàtica sinó l'obra de nova realització artística que afegeix bellesa i visualitat a un element compositivament molt potent. Aquestes bandes en el conjunt de tota la sèrie que Adrià presenta funcionen com un joc de cinemàtica cromàtica ja que són blau, vermell i groc.

Així, Adrià construeix la seua pròpia mà, un ostentació de dibuix, una mà que dialoga

amb l'eina principal del seu treball, el llapis i que compositivament es reajusta mitjançant la base de tot quefer pictòric, la taca.

Línia i taca, dibuix i pintura.

IV. NOTA INTERNA (CAPSES)

Capses es una altra de les sèries més representatives d'Adrià. Per a Jaume Vidal, "la caixa és com un tros de la societat". És evident que de l'individu i de la seua vida en societat també parla l'obra de Pina, encara que siga mitjançant objectes que sobre una taula ens semblen insignificants, però que en els quadres de l'artista obtenen tota la seua dimensió i significació.

10 Més enllà d'aquest afortunat paral·lelisme, Capses és en rigor una sèrie també de cert aire intimista. Contràriament a Mans, Capses és una sèrie que treballa a partir de l'objecte. L'eina cos de les mans davant de l'eina objecte de les caixes. I sobre aquesta premissa de partida les caixes acaben convertides en un objecte tant real com conceptual.

Després d'una sèrie nascuda en els anys 80, Capses torna a brillar amb força entre els anys 2002-2006 i té ara, un nou protagonisme. Unes caixes que també han tingut un procés evolutiu cap al colorit i el cromatisme des del rigor mimètic que mostraven inicialment.

Les caixes d'Adrià, que recollien elements propis d'un estudi de pintura com esfumins, compassos o pots de tinta, en els primers anys del segle XXI s'omplen de llapis de colors, de xicotets submarins, de forats en els quals personatges transiten pel quadre, de ratolins que transiten per una caixa que més aviat sembla un formatge. Fins i tot, utensilis més recents de la tecnologia, com llapis de memòria, etc. En definitiva, una obra plena d'humor, i d'ironia on l'element surrealista, sempre present en l'obra d'Adrià, es fa més evident.

En aquesta "Política Interna", Adrià assumeix el surrealisme cap al qual les caixes han anat evolucionant amb el temps com una categoria i cita en si mateixa. El paisatge s'ompli d'elements simbòlics surrealistes, de llapis retorçats i reblanits i de cites específicament dalinians com els rellotges tous.

V. NOTA INTERNA (ESTUDI)

Estudi és la sèrie més innovadora d'aquesta exposició. L'embolcall del seu discurs té certa relació tant amb "Mans" com amb "Capses" pel que fa al seu paral·lelisme introspectiu. El seu propi estudi és el decorat d'un discurs que aquesta vegada, aprofundeix de manera explícita en el discurs polític. En una època com la que vivim de crisi tant política com econòmica, Adrià ha decidit portar al primer terme el discurs polític de manera específica.

La pintura d'Adrià més política té les seues arrels en el propi començament de la seua carrera, on Adrià aborda grans temes de la societat contemporània. Però Adrià ja no és un jove idealista que necessita posar sobre la taula, de manera transcendent, els grans temes de la societat. Com ja vam dir, ja no necessita dels grans discursos i aparentar gravetat.

En "Estudi", ja no parla de grans temes com l'ecologisme o el capitalisme, sinó que amb el fi humor que ha desenvolupat amb els anys, deixa en el quadre l'evidència surrealista (és aquest cas entesa com a adjectiu i no com a categoria artística) de la política actual. La mateixa contundència en el missatge amb els elements mínims necessaris.

Al cap i a la fi, hi ha poques coses més surrealistes que la secretària general del Partit del Govern "acomiadant en diferit" a un tresorer que porta diversos mesos a la presó. El discurs d'Adrià consisteix en què l'espectador descobreisca i desenvolupe la seua pròpia conclusió a través del que s'ha vist en el quadre. No cal dir-li a l'espectador que l'autor es preocupa, en mig d'una severa crisi, per l'elevada corrupció en l'ecosistema polític (que potser, durant anys serà un signe de valencianitat al nostre pesar).

Adrià confia que les frases que simbolitzen la problemàtica de la corrupció a Espanya siguen l'aixeta que active l'espectador com a element actiu del discurs. L'acomiadament de Luis Bárcenas, l'enregistrament d'Alfonso Rus comptant bitllets, les justificacions de José Antonio Monago als seus nombrosos viatges a les illes Canàries.

A "Estudi", Adrià Pina mostra un esperit més polític i compromès. Un discurs sobre el paisatge de les seues pintures, pots i prestatgeries. Un univers intern, una política interna, on l'espectador esdevé còmplice de l'artista.

Aureli Domènech - Antonio Herrero

“MANS, des casat”. 2006. Acrílic i pols de marbre s/tela, 200 x 200 cm

“mans”

13

“El realisme de les mans queda com neutralitzat per aquesta superposició, ja que se subratlla així la seva autèntica bidimensionalitat. La ficció tridimensional que és realçada d’una banda, queda, de l’altra, parcialment anul·lada en recordar la seua específica qualitat d’imatge pictòrica”

Román de la Calle

Els jocs de la representació (1984)

Un enginyer de l'època industrial construïa les factures que servien a la indústria

Un altre que ha guanyat el Premi Nacional de Ciències és el matemàtic i informàtic Joan-Lluís Torres-Torres.

Ha treballat sempre vinculat a una universitat de "prestigi" que s'acabava a 25 PIR anys.

Joan-Lluís Torres-Torres, el matemàtic i informàtic que ha guanyat el Premi Nacional de Ciències.

El que ha fet que aquest premi se li atribueixi és el treball que ha desenvolupat al llarg de la seva vida professional, especialment en el camp de la informàtica i la matemàtica.

Després de la seva etapa de enginyer i matemàtic, ha treballat en el desenvolupament de sistemes informàtics i ha contribuït a la creació de la indústria de la informàtica a Catalunya.

Ha treballat en el desenvolupament de sistemes informàtics i ha contribuït a la creació de la indústria de la informàtica a Catalunya.

Un dels responsables més destacats

Joan-Lluís Torres-Torres ha estat un dels responsables més destacats de la indústria de la informàtica a Catalunya.

Ha treballat en el desenvolupament de sistemes informàtics i ha contribuït a la creació de la indústria de la informàtica a Catalunya.

Ha treballat en el desenvolupament de sistemes informàtics i ha contribuït a la creació de la indústria de la informàtica a Catalunya.

Gràfic que mostra dades estadístiques sobre la indústria de la informàtica a Catalunya.

Ha treballat en el desenvolupament de sistemes informàtics i ha contribuït a la creació de la indústria de la informàtica a Catalunya.

Contribució de l'informàtica

La informàtica ha contribuït de manera decisiva al desenvolupament de la indústria de la informàtica a Catalunya.

La informàtica ha contribuït de manera decisiva al desenvolupament de la indústria de la informàtica a Catalunya.

La informàtica ha contribuït de manera decisiva al desenvolupament de la indústria de la informàtica a Catalunya.

La informàtica ha contribuït de manera decisiva al desenvolupament de la indústria de la informàtica a Catalunya.

La informàtica ha contribuït de manera decisiva al desenvolupament de la indústria de la informàtica a Catalunya.

Creació del sector informàtic a Catalunya

El sector informàtic a Catalunya ha experimentat un creixement espectacular al llarg dels últims anys.

El sector informàtic a Catalunya ha experimentat un creixement espectacular al llarg dels últims anys.

El sector informàtic a Catalunya ha experimentat un creixement espectacular al llarg dels últims anys.

El sector informàtic a Catalunya

El sector informàtic a Catalunya ha experimentat un creixement espectacular al llarg dels últims anys.

La indústria reconeix les factures de les autònoms a Astoria

La indústria reconeix les factures de les autònoms a Astoria.

La indústria reconeix les factures de les autònoms a Astoria.

Gràfic que compara dades de facturació entre diferents sectors i autònoms a Astoria.

La indústria reconeix les factures de les autònoms a Astoria.

La indústria reconeix les factures de les autònoms a Astoria.

La indústria reconeix les factures de les autònoms a Astoria.

La indústria reconeix les factures de les autònoms a Astoria.

Una nova participació en el sector informàtic

Una nova participació en el sector informàtic.

Una nova participació en el sector informàtic.

Una nova participació en el sector informàtic.

El sector informàtic a Catalunya ha experimentat un creixement espectacular al llarg dels últims anys.

El sector informàtic a Catalunya ha experimentat un creixement espectacular al llarg dels últims anys.

Comissió pública

Comissió pública.

Comissió pública.

Comissió pública.

Comissió pública.

Comissió pública.

Comissió pública.

Ries, Gallosteris i els altres negocis de Zaratema, entre les 100 empreses que facturarien més el 2010

Ries, Gallosteris i els altres negocis de Zaratema, entre les 100 empreses que facturarien més el 2010.

Ries, Gallosteris i els altres negocis de Zaratema, entre les 100 empreses que facturarien més el 2010.

Ries, Gallosteris i els altres negocis de Zaratema, entre les 100 empreses que facturarien més el 2010.

Ries, Gallosteris i els altres negocis de Zaratema, entre les 100 empreses que facturarien més el 2010.

Ries, Gallosteris i els altres negocis de Zaratema, entre les 100 empreses que facturarien més el 2010.

Ries, Gallosteris i els altres negocis de Zaratema, entre les 100 empreses que facturarien més el 2010.

Ries, Gallosteris i els altres negocis de Zaratema, entre les 100 empreses que facturarien més el 2010.

Ries, Gallosteris i els altres negocis de Zaratema, entre les 100 empreses que facturarien més el 2010.

Ries, Gallosteris i els altres negocis de Zaratema, entre les 100 empreses que facturarien més el 2010.

El sector de la informàtica a Catalunya

El sector de la informàtica a Catalunya ha experimentat un creixement espectacular al llarg dels últims anys.

El sector de la informàtica a Catalunya ha experimentat un creixement espectacular al llarg dels últims anys.

El sector de la informàtica a Catalunya

El sector de la informàtica a Catalunya ha experimentat un creixement espectacular al llarg dels últims anys.

El sector de la informàtica a Catalunya ha experimentat un creixement espectacular al llarg dels últims anys.

El sector de la informàtica a Catalunya ha experimentat un creixement espectacular al llarg dels últims anys.

Fotografia d'un grup de persones treballant en un entorn tecnològic.

El sector de la informàtica a Catalunya ha experimentat un creixement espectacular al llarg dels últims anys.

El sector de la informàtica a Catalunya ha experimentat un creixement espectacular al llarg dels últims anys.

El sector de la informàtica a Catalunya ha experimentat un creixement espectacular al llarg dels últims anys.

Les factures de la indústria catalana s'ajupen

Les factures de la indústria catalana s'ajupen.

Fotografia d'un treballador en un entorn industrial.

Les factures de la indústria catalana s'ajupen.

“MÀ, 017, Sales blau”. 2015. Acrílic, pedra tosca i monotip digital s/taula, 100 x 146 cm

“MÀ, 018, Sales groc”. 2016. Acrílic, pedra tosca i monotip digital s/taula, 100 x 146 cm

“MÀ, 019, Sales negre”. 2016.

Acrílic, pedra tosca i monotip digital s/taula,
100 x 146 cm

“MÀ, 010, Sales”. 2015. Tècnica mixta s/tela, 40 x 40 cm

“MÀ, 006, Sales”. 2015. Acrílic i grafit s/tela, 40 x 40 cm

“MANS, la vela”. 2007.

Acrílic i pols de marbre s/tela, 60 x 88 cm

“MÀ, 1 plàtan”. 2006. Acrílic i pols de marbre s/tela, 130 x 97 cm

“MÀ, 2 plàtans”. 2006. Acrílic i pols de marbre s/tela, 130 x 97 cm

“CAPSA, per a Dalí”. 2011. Acrílic, fusta i 1 llapis s/taula, 150 x 150 cm

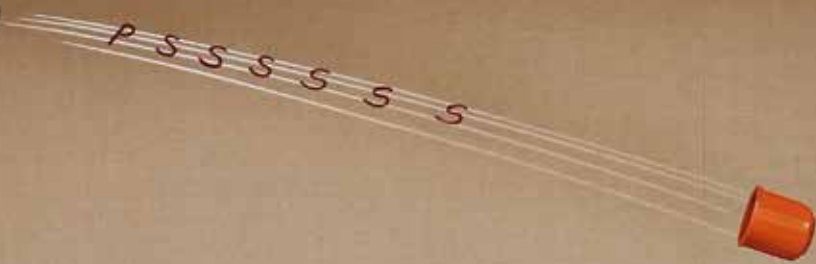
“capses”

27

“Capses” –ara més tridimensionals– creadores de fantasia, significades d’alegria i sorpresa, que ja no mostren objectes del taller; “capses” generoses en la seua abundància, que contenen de vegades els llapis amb els que segurament dibuixen i pinten els seus fills. Amb elles, Pina dóna raó de ser a la seua voluntat de revalorar la quotidianitat, les coses que se solen minimitzar. «Capses» que –com és característic del seu treball– generen contradictoris jocs d’espai, amb distorsions incloses.

Juan Ángel Blasco Carrascosa

Reflexions en torn de la pintura d’Adrià Pina (2008)

“CAPSA, PSSS... butana”.
2006. Acrílic s/tela, Díptic, 146 x 200 cm

“CAPSA, del ratolí”. 2006. Acrílic s/tela, 88 x 120 cm

“CAPSA, del ventilador”. 2006. Acrílico s/tela, 88 x 120 cm

“CAPSA, de les claus de casa”. 2006. Acrílic s/tela, 88 x 120 cm

“CAPSA, del mar”. 2007. Acrílico s/tela, 88 x 120 cm

"CAPSA, platan, 8". 2007.
Acrilic s/tela, 50 x 70 cm

adria pina 07

CAPSA, bomba de color, 3". 2006. Acrílic s/tela, 38 x 45 cm

“CAPSA, bomba de color, 4”. 2006. Acrilic s/tela, 38 x 45 cm

“CAPSA, 007. RESET 2012”. 2012. Acrilic, oli, esmalt, alumini i fusta s/tela, 65 x 46 cm

“CAPSA, 006. RESET 2012”. 2012. Acrilic, grafit, oli, esmalt, alumini i fusta s/tela, 65 x 46 cm

"CAPSA, 003. RESET 2012". 2012. Acrilic, suro i alumini s/tela, 65 x 46 cm

“CAPSA, 011. RESET 2012”. 2012. Acrílic i xarpellera s/tela, 65 x 46 cm

“CAPSA, basquet”. 2014. Acrilic s/tela, 60 x 60 cm

43

“CAPSA, futbol”. 2014. Acrilic s/tela, 60 x 60 cm

“CAPSA, SOBREMÀ”. 2013. Acrílic, oli, fusta i alumini s/taula, 100 x 100 cm

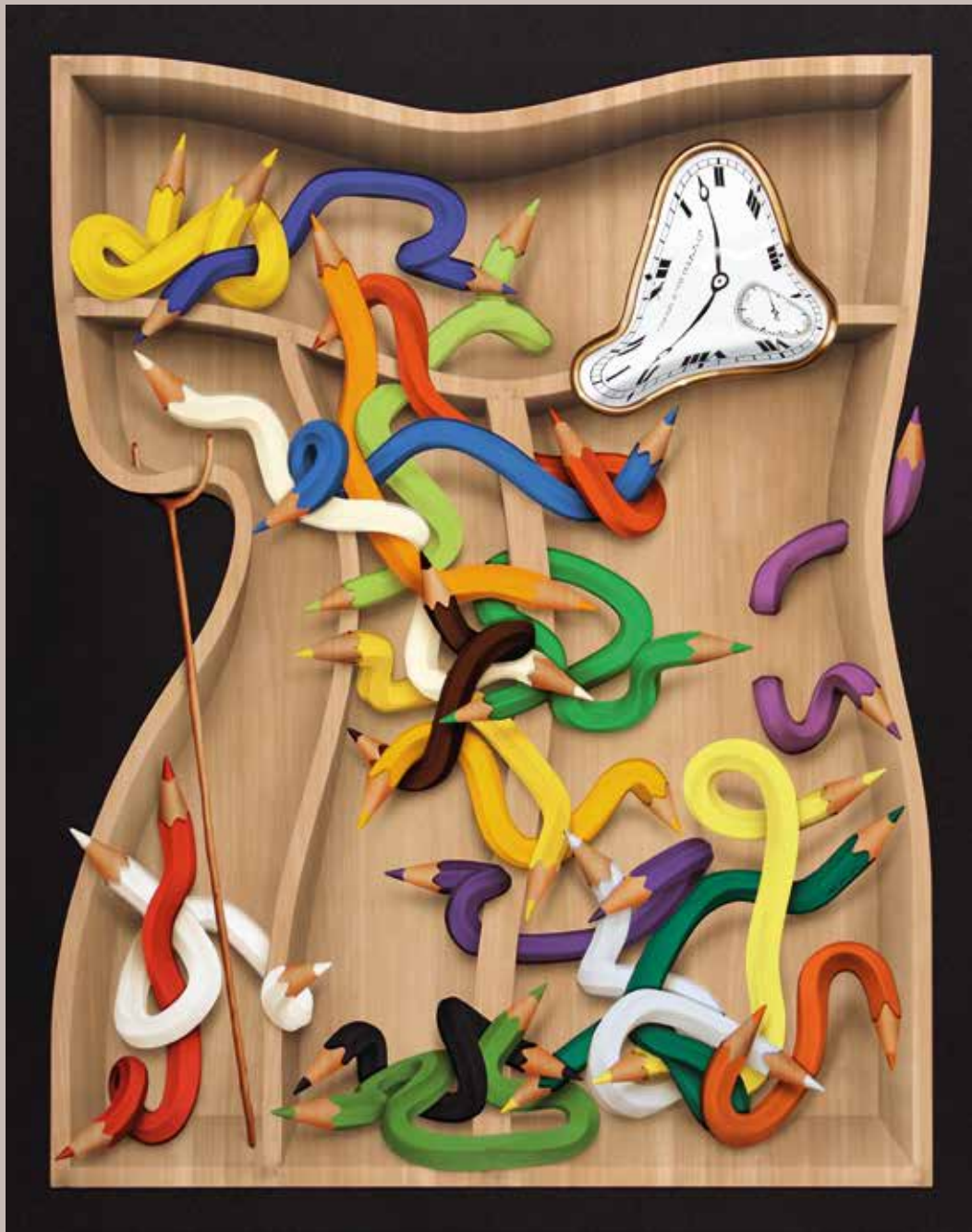
“CAPSA, REFRACCIÓ(N)”. 2013. Acrílic, oli, fusta i alumini s/taula, 100 x 100 cm

“CAPSA, per a Dalí, 02”. 2012. Acrílic, grafit, oli, tela, fusta i 1 llapis s/taula, 100 x 100 cm

“CAPSA, per a Dalí, 03”. 2012. Acrílic, fusta i 1 llapis s/tela, 100 x 100 cm

“CAPSA, per a Dalí, 05”. 2012. Acrílic, paper de vidre i fusta s/taula, 154 x 122 cm

“estudi”

49

Entrar a conèixer l'espai de treball d'un artista és un privilegi. Obrir la porta i trobar-te amb els seus utensilis de treball em porta a comportar-me com un autèntic curios totalment desorientat, per voler devorar amb la mirada absolutament tot. Fer un colp d'ull a les seues prestatgeries, els pots de pintura, pinzells i demás atifells és descobrir un autèntic tresor que ens dóna ganes de tocar-ho tot i fins i tot atrevir-se a fer un autèntic robatori. L'espai, completament ordenat, evoca perfectament la seua obra, que és el reflex pur de la seua personalitat.

David Pons Garcia

“ESTUDI, 01”. 2013.

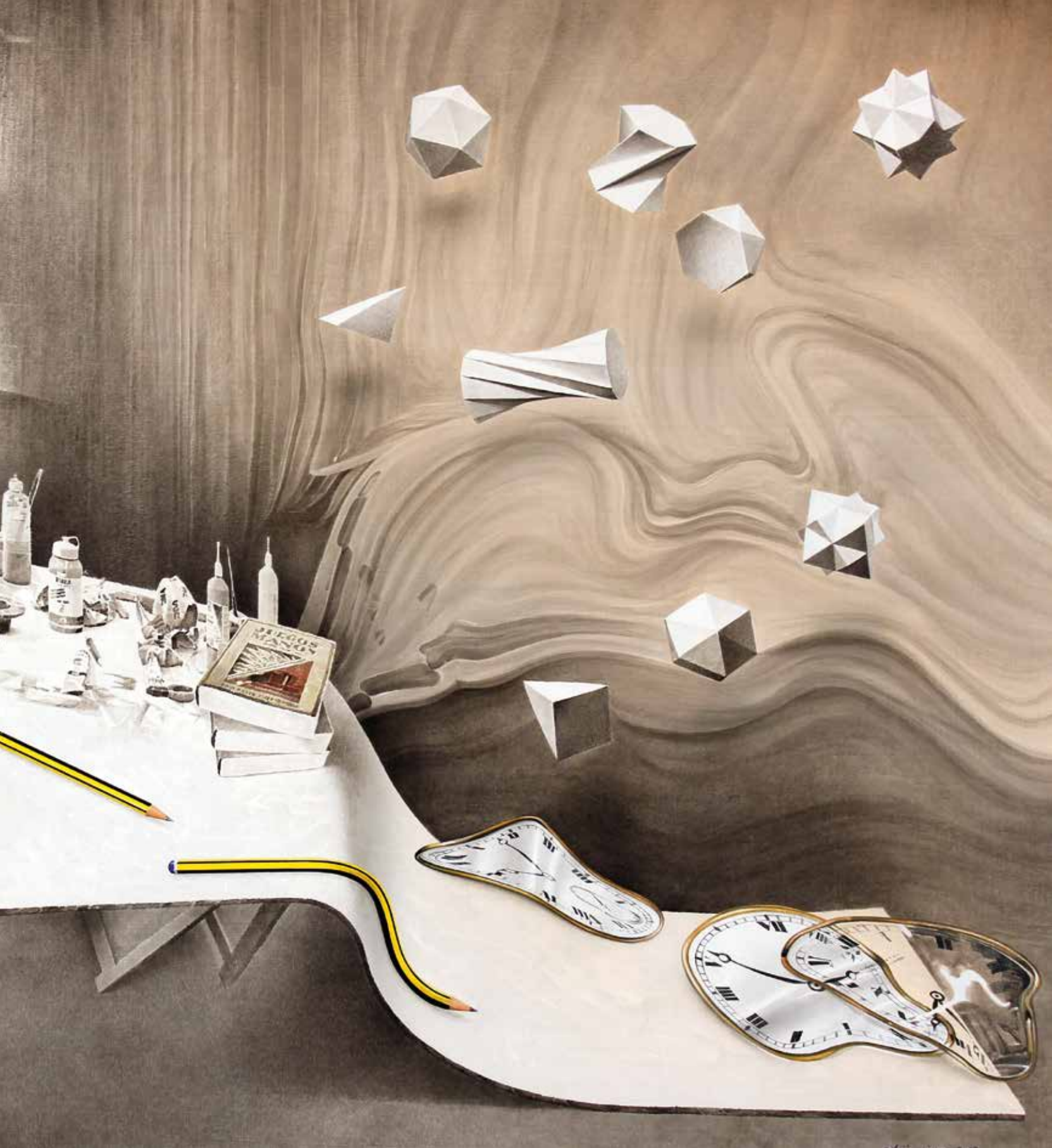
Grafit, bolígraf i acrílic s/paper, 27 x 41 cm

50

“ESTUDI, 02”. 2013.

Acrílic s/tela, 97 x 130 cm

“ESTUDI, 04, escala !!!”. 2013. Acrílic s/tabla, 100 x 75 cm

“ESTUDI, 16”. 2014. Acrílico s/tela, 150 x 150 cm

“ESTUDI, 03, MERZ”. 2013. Tècnica mixta i collage s/tela, 150 x 150 cm

‘ESTUDI,06, MERZ-OBELIX’. 2013. Tècnica mixta i collage s/tela, 40 x 40 cm

“ESTUDI, 07, MERZ-OBELIX”. 2013. Tècnica mixta i collage s/tela, 40 x 40 cm

“ESTUDI, 11, MERZ-OBELIX”. 2013. Tècnica mixta i collage s/tela, 40 x 40 cm

“ESTUDI, 13, MERZ-OBELIX”. 2014. Tècnica mixta i collage s/tela, 97 x 130 cm

59

“ESTUDI, 15, MERZ-Leticia se va de picoteo”. 2014. Tècnica mixta i collage s/tela, 97 x 130 cm

Bellas Artes y Manualidades

- Bellas Artes e Artesanías Manuales
- Fine Arts and Handicrafts
- Beaux Arts et Travaux Artisanals
- Belle Arti e Manufatti
- Schöne Künste und Handwerkskunst

PLUS PINZAS REVERSIBLES

2/50

5P

“ESTUDI, 14, MERZ-DACSA”. 2014.
Tècnica mixta i collage s/tela, 97 x 130 cm

"ESTUDI, 17, Pecas". 2015. Acrílic i pedra tosca s/tela, 100 x 100 cm

"ESTUDI, 18, ¿EH? ¿EH?". 2015. Acrílico s/tela, 100 x 100 cm

“ESTUDI, 19, RUS”. 2015. Acrílico s/tela, 100 x 100 cm

MONAGO DEFIENDE SU AUSTERIDAD ANTE
"EL MONTAJE" POR SUS GASTOS EN VIAJES

65

"ESTUDI, 20, Monago". 2015. Acrílic i monotip digital s/tela, 100 x 100 cm

UNA REALITAT DIFERENT

Adrià Pina va nèixer a L'Alcúdia, València, el 5 de març del 1959. Des de ben prompte va sentir atracció pel món de l'art i més concretament pel de la pintura, arribant a realitzar exposicions quan encara era un adolescent. Els seus inicis es remunten al taller del reconegut artista també valencià i resident al seu mateix poble, Manuel Boix. Amb ell es va adentrar a

66

les corrents realistes i compromeses, i va començar a donar forma al seu estil propi. A mitjans dels anys setanta la seua producció es va desenvolupar dins d'un realisme crític amb una clara reivindicació ecologista i socio-política. Als 20 anys es va traslladar a València per tal de començar la carrera de Belles Arts, encara què no arribaria a finalitzar-la. Ja als vuitanta, va començar a treballar en projectes de caràcter més personal com les sèries, conformades per obres que segueixen un mateix fil argumental o tema. A finals dels noranta, es va adentrar a l'art pop i va seguir les sèries amb la finalitat de dur a terme les seues darreres investigacions, creant peces en les què es gaudia d'un cert contingut oníric i de tot tipus de referències sortides de l'imaginari del propi artista.

El conjunt de la seua obra sempre està evolucionant, encara què hi existeixen una sèrie de factors comuns que es repeteixen des dels seus inicis. La fidelitat respecte a la realitat a cadascuna de les representacions, la ordenació dels elements que apareixen a cada escena o el fet de formar part d'un grup, la sèrie, són alguns d'aquests factors. Però també es poden resaltar alguns aspectes que han anat variant. Als seus començaments, el seu treball es mostrava reivindicatiu amb el context que s'estava travessant mitjançant missatges crítics. Una segona etapa es va caracteritzar per l'experimentació i l'investigació de noves corrents estètiques, a la vegada que s'adentrava dins d'altres estils com el surrealisme, guardant un missatge que transmet les inquietuds de l'artista al voltant de la soledat o el buit del món actual i a més d'incorporar l'efecte de la tridimensionalitat a algunes de les seues representacions o l'intent

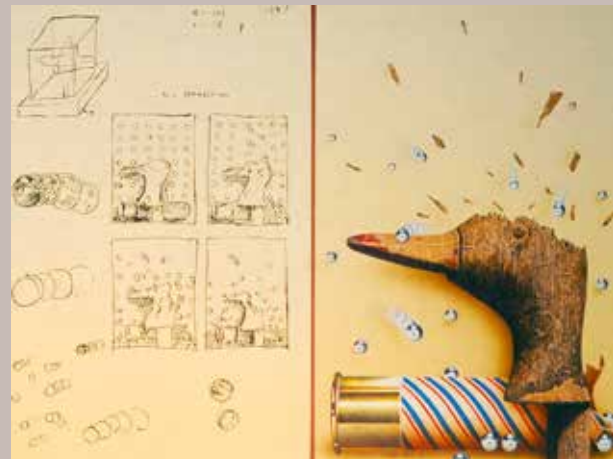
d'una ruptura amb la rigidesa formal de l'art buscant sorprendre o provocar a l'espectador. I una tercera etapa en la què cal destacar les sèries que podrien ser classificades com *pop art* on fent ús d'elements procedents de la cultura de masses juga amb l'ironia transgredint l'ortodòxia d'imatges reconegudes per la societat dimensionant la quotidianitat i minimitzant el món de la infància.

En qualsevol cas, un factor què és comú al llarg de la seua trajectòria és que es tracta d'un art alegre, carregat d'un aire fresc i intel·ligent, que representa una realitat diferent on la geometria queda molt definida, tot donant lloc a un llenguatge i estil propis, tenint en compte a l'espectador buscant captar la seua atenció.

La diversitat de materials és altre aspecte definitori d'Adrià Pina, car ha treballat amb materials com l'oli, l'acrílic, l'aquarel·la, el llapis de grafit o la pedra tosca, entre molts altres, i a la vegada ha emprat diferents suports com la fusta, els metalls, els plàstics...

Els viatges que va realitzar al llarg d'aqueixos anys per ciutats d'Alemanya o Itàlia li van dur a visitar mostres tals com la Documenta de Kassel o la Biennal de Venècia i, al temps, exposava a altres llocs de resò com Nova York, Londres, Barcelona o Madrid.

La seua producció es pot dividir en diferents blocs conformats per les esmentades sèries. A la vegada, aquestes podrien dividir-se en corrents, és a dir, algunes responen a una definició de l'*art pop*, altres s'identifiquen amb la conceptualització i el realisme i altres es mostren com un estil personal. La sèrie **"MANS"** és un clar exemple d'aquesta definició realista i es desenvolupa des dels seus orígens fins al present. Respecte a l'*art pop*, la sèrie **"MARILYN 000"** és un excel·lent exemple, però encara ho és més la sèrie **"JOC"**, on comença a incorporar elements característics del seu imaginari. Les sèries **"CAPSES"**, **"EINES"** i **"CIUTATS"** són clars exemples d'aquest estil personal, així com també la sèrie **"RECLAM"** què adquireix forma com una mena de reclam publicitari.

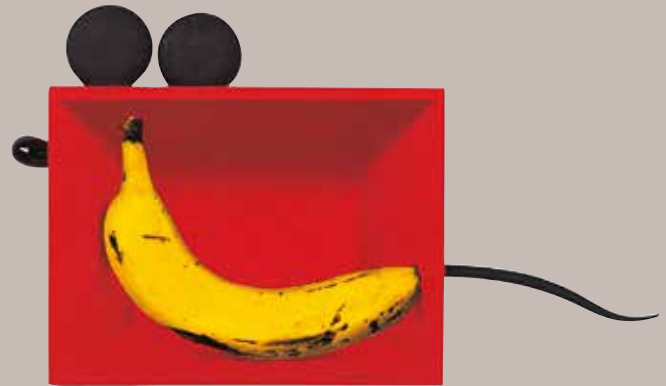

"BOCET, RECLAM". 1999.

Tinta xina, grafit, acrílic i oli s/fusta, 27 x 35 cm

Entre les exposicions individuals celebrades, les quals s'inicien l'any 1978 a Dènia, cal distinguir entre les de les galeries d'art i centres expositius. De les del primer grup, destaquen les de València, organitzades per la Galeria Punto en nombroses ocasions, les de la Galería Ynguanzo a Madrid, la Galeria Greca a Barcelona o la Galería Ventana Abierta a Sevilla. Dels centres expositius, el 1986 va exposar a la Diputació de Màlaga la sèrie **"EINES"**, una mostra que va ser itinerant per tota la província. Al 1992 exposaria per primera vegada a la Galeria Canem de Castelló, presentant noves obres pertanyents a la sèrie **"CIUTATS"**, i al 2001 tornaria amb la sèrie **"JOC"**. L'any 1995 ho va fer a la Fundación Cultural del Col·legi Oficial d'Arquitectes de Madrid, on la sèrie **"CIUTATS"** va ser la protagonista. Un any després, el 1996, va exposar la sèrie **"CAPSES"** al museu Cruz Herrera de La Línea de la Concepción, a Cadis i en 2004 tornaria a aquesta ciutat andalusa per celebrar una mostra retrospectiva organitzada per la Fundació Provincial de Cultura de la Diputació de Cadis. L'any 2007 va participar a una mostra a Perpignan en col·laboració amb el Centre d'Art Contemporain À cent mètres du centre du monde i el 2008 va exposar a les Reials Drassanes de València novament una retrospectiva que va abarcar les seues creacions des de 1975 fins a 2007.

Les exposicions col·lectives van començar anys abans que les individuals, remuntant-se fins al 1971 quan va exposar al Cercle de Belles Arts de València després d'haver participat al XIII Certàmen juvenil d'art. Des de llavors, ha participat en mostres col·lectives a Alacant, Zamora, Guadalajara, Girona, Almería, Cadis, Madrid, Múrcia, Màlaga, Saragossa, Pamplona o Barcelona, entre altres. Alguns dels espais on s'han celebrat aquestes exposicions són el Centre d'Art Santa Mònica de Barcelona, ARCO, Museo de Bellas Artes de Bilbao, Palacio de Exposiciones y Congresos de Sevilla o a Octubre Centre de Cultura Contemporània de València.

"JOC, rata-plàtan". 2001.

Transfer, oli i 4 peces (fusta i metall) s/tela, 23'5 x 41 x 2'5 cm

“CAPSA, de la Coca”. 2003. Acrílic s/fusta, 120 x 164 cm

A més, l’obra d’Adrià Pina ha estat exposada també a l’estranger, a exposicions individuals com la de Perpinyà o en altres col·lectives com les **“8 Young Spanish Artists”** a Londres l’any 1987, **“Madrid-New York by 10 Spanish Artists”** a Nova York el mateix any, **“Art Cologne”**, a Colònia, l’any 1990 (on tornaria 6 anys després), **“Art Miami 93”** el 1993 a Miami, i també en eixe any a **“European Community Young Painters Exhibition”** a Seül. El 1996 tornava a Estats Units per a participar a la mostra **“Art Chicago’96”**, el 2000 la seua

69

obra era exposada a París, a l’exposició **“Grandes et jeunes d’aujourd’hui”**, i eixe mateix any participava de nou a una col·lectiva a Nova York presentada baix el títol **“Artistas Plásticos Contemporáneos en el Estrecho de Gibraltar”**, del Spanish Institute. En 2001 ho va fer a Luxemburg amb la mateixa mostra realitzada a París i un any després exposaria amb altres artistes a Brusseles.

Aquestes exposicions li van dur a exposar amb reconegudes figures del panorama artístic del moment, formant així part de la primera plana de l’art valencià dels nostres temps.

Actualment l’artista conta amb una notable presència al món virtual, haguent estat publicat a webs d’art i cultura tan rellevants com la francesa Fubiz, l’alemanya Ignant o l’espanyola Diedrica, entre altres. A més, participa a iniciatives digitals com la de Chocolate Illustration i manté una activitat constant a xarxes socials com Facebook o Pinterest.

La seua trajectòria ha estat nombroses vegades reconeguda mitjançant la concessió de diferents guardons, els quals s’expandeixen al llarg del temps des de 1971 fins a l’actualitat. Han estat otorgats en múltiples ciutats com Logronyo, Jaén, Almeria, Zamora, València, Salamanca, Granada, Madrid, Guadalajara o Tarragona, i que han conduït a què nombroses entitats i organismes de caràcter públic i privat hagen adquirit obra seua, com és el cas de The Chase Manhattan Bank, la Diputació de Cadis o el mateix Senat.

Pablo Camarasa

festes de Sant Jordi · moros i cristians

ALCOI

24,25,26 d'abril 1992
d'interès turistic internacional

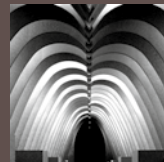
LLOTJA DE SANT JORDI

PUBLICACIONS

- 2013 ANTONI MIRÓ. L'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi.
60 ANYS DE GEOMETRIA. Col·lectiva.
ARCADI BLASCO. A peu de forn.
- 2014 JOSEP RENAU. The American way of life.
TOMÀS FERRÁNDIZ. Temps de Guerra (1936-39).
ANTONI MIRÓ. El Vol del gat.
AURÈLIA MASANET. Trama i ordit de l'existència.
MIQUEL NAVARRO. La Mirada.
- 2015 MIQUEL CALATAYUD. Imaginari.
SEMPERE, sempre entre nosaltres. Col·lectiva.
ART VALENCIÀ. Col·lecció Martínez Guerricabeita.
ENRIC SOLBES. Una mirada nòmada.
- 2016 ADRIÀ PINA. Política interna.

AJUNTAMENT D'ALCOI

LLOTJA DE SANT JORDI

